

ABSTRAKT

Základním cílem dizertace je zjistit, jestli východní Římané (Byzantinci) šestého až osmého století měli zájem o latinský západ a říšskou vládu nad ním.

V první části práce jsou identifikovány a zhodnoceny rozmanité diskurzy o počátcích Iustinianovy *conquisty*, resp. *reconquisty* Afriky a Itálie, artikulované v dobových pramenech; jediný z nich, který nelze usvědčit nebo důvodně podezírat z toho, že byl artikulovaný oficiálně, je diskurz jistého pramene Pseudo-Zacharia Scholastika, jenž činí zodpovědnými za války s Vandaly a Ostrogóty africké a možná také italské exulanty, kteří si stěžovali na císařském dvoře na místní vládce. Po dalších přípravných studiích (např. o tzv. problematice Theodorichovy ústavní pozice) je učiněn závěr, že císař Iustinianos neměl zájem o ideologicky motivovanou obnovu říše, nýbrž vedl západní války kvůli svým kontaktům se západními aristokraty.

Ve druhé části dizertace je zkoumána prezentace Iustinianových západních vojen a západních událostí nebo reálií v dílech byzantských historiků od Marcellina Comita a Prokopia po Theofylakta Simokatta (šesté až rané sedmé století) a je podniknut pokus zjistit jejich postoj k této problematice. Jako vhodný obecný závěr se jeví to, že dějepisci, a to ani Prokopios nebo Agathias, ideu ovládnutí západu nekritizovali, avšak prezentovali to, co Iustinianos na západě dosáhl, především v rámci triumfálního diskurzu, tudíž v zásadě ignorující restaurativní nebo jiné zvláštnosti západních vojen, a neměli skutečný zájem o západ jako takový a o realizaci jeho zisku a ovládnutí; příčinou byl snad nedostatek kontaktů s lidmi ze západu. Tato situace se stěží mohla změnit v následujícím období do konce osmého století, ze kterého bohužel chybí soudobí byzantští historikové, a měla svůj původ pravděpodobně již v pátém století.